

Hồi Thứ Bốn Mươi Một

BÁCH HOA CỐC

Đột nhiên Kim Nhất Phàm vỗ mạnh vào vai Triệu Tam gọi:

– Triệu huynh!

Triệu Tam giật nảy mình, quay đầu lại nói:

– Việc gì thế hở Kim huynh.

Kim Nhất Phàm thốt:

– Ngu đệ có một việc cứ ôm ấp mãi trong lòng, chưa hề thổ lộ với ai. Nguyên là trong phủ của Triệu huynh có cái tên Cao Xung, thường ngày hành động của hắn không được minh bạch lắm. Ngu đệ ngờ rằng hắn là một tên gian tế, à mà hắn đảm nhận chức vụ gì trong phủ nhỉ?

Triệu Tam giật mình lần nữa, nói:

– Có việc đó ư? Hắn chỉ là một tên nô bộc trong phủ mà thôi, chẳng có đảm nhận nhiệm vụ nào quan trọng cả.

Tại sao Triệu Tam lại hạ thấp thủ lĩnh sứ đội của mình ngang với một tên nô bộc? Chẳng lẽ vì lời nhận xét của Kim Nhất Phàm ư?

Kim Nhất Phàm bật cười lớn, hắn nhìn Triệu Tam chằm chằm rồi bỗng nói:

– Vương huynh, đúng tên này là giả mạo rồi.

Rồi nhanh như chớp hắn chụp vào vai Triệu Tam.

Triệu Tam vội lách mình tránh chiêu, la lớn:

– Kim huynh đừng đùa nữa.

Kim Nhất Phàm càng cười to hơn:

– Ta đã sớm thấy người có những hành động khác lạ, khi nghe Vương huynh nói người lại lúng túng hơn nữa thì biết ngay người là kẻ mạo danh.

Hắn lại nhảy tới đánh tiếp một chưởng.

Triệu Tam hét to:

– Kim Nhất Phàm, chớ có ỷ tài.

Tay hữu của hắn ngoặt lại, sử dụng một chiêu vô cùng ảo diệu đã hóa giải chưởng thế của Kim Nhất Phàm một cách dễ dàng.

Trác Thất vô cùng phẫn nộ, hét lên:

– Tam đại nhà chúng nó! Đã quản thúc mà còn phái gian tế trà trộn trong bọn ta ư?

Hắn bất thành linh đánh ngay vào người Tiền Nhi.

Tiền Nhi cười nhạt, thẳng thắn đón đỡ chiêu thức của đối phương.

“Bốp” một tiếng, cả hai cùng lao đảo, loạn choạng lùi ra sau.

Triệu Tam đột nhiên lộn mình ra sau, cao giọng thốt:

– Tiền Nhi, đừng ham chiến.

Tiền Nhi dường như chỉ chờ có vậy, hắn nhảy vọt ra sau rồi cả hai nhanh chóng phóng ra phía cửa.

Kim Nhất Phàm sôi giận, quát lớn:

– Chạy mà được ư?

Hắn vung tay đánh theo một chưởng.

Vương Lập Văn quát lớn:

– Kim huynh, cứ để chúng chạy, không cần cản trở nữa.

Lúc đó cánh cửa đã mở toang, Tiền Nhi và Triệu Tam cùng phóng ra ngoài. Triệu Tam còn xoay người lại cười nhạt nói:

– Kim Nhất Phàm, người cho rằng ta sợ người ư?

Hắn đánh ra một chưởng, trực diện vào kinh lực của Kim Nhất Phàm.

“Bùng” một tiếng, Kim Nhất Phàm bị dội về sau hai bước. Triệu Tam thì không việc gì, hắn cười to một tiếng đoạn quay mình thoát ra.

Cánh cửa sắt đóng ầm một tiếng, căn phòng trở lại tối tăm như cũ.

Kim Nhất Phàm thấy kẻ địch đã chạy thoát thì tức giận vô cùng, hắn đứng đó chửi rủa mãi.

Bạch Thiếu Huy đứng bên ngoài quan sát cuộc chiến, lòng hồi hộp vô cùng. Thì ra Tiền Nhi và Triệu Tam là hai tên gian tế, thảo nào mà lúc nãy chàng nghe tiếng thở khác lạ.

Nhưng tại sao chúng không giết bọn Vương Lập Văn mà lại phái người trà trộn? Chúng muốn moi tin tức gì?

Thô lỗ như Kim Nhất Phàm mà còn phát hiện ra chân tướng thì chứng tỏ hai tên gian tế chưa được già dặn kinh nghiệm lắm, chỉ có điều võ công của chúng cũng khá cao.

Hiện tại thì chàng đã rõ Thành Đô tứ đại công tử đều am tường võ học, nhưng xem ra Vương Lập Văn là nổi trội hơn cả, trong hoàn cảnh này hắn vẫn còn giữ được vẻ trầm tĩnh.

Tuy nhiên song phương là những ai mà lại đối nghịch quá rõ rệt như vậy? Họ tranh chấp với nhau về việc gì?

Trác Thất gần giọng nói:

– Hai tên tặc tử đó dám giả mạo Tiền Nhị và Triệu Tam định giở trò với chúng ta.

Vương Lập Văn trầm giọng nói:

– Chúng đã giả mạo Tiền Nhị và Triệu Tam thì không rõ hai người đó hiện giờ đang bị an trí nơi nào, có an toàn hay không? Bây giờ chúng ta cứ tịnh tâm, chờ xem chúng giở trò gì rồi hẵng có kế sách sau, lúc đó vẫn chưa muộn.

Bạch Thiếu Huy nghe vậy thì thầm khen Vương Lập Văn là một tay âm trầm đáng sợ, nghĩ được như vậy thì tâm cơ không phải là vừa.

Cửa thạch thất bỗng mở ra, một lão bà đầu bạc bước vào nói:

– Vương Lập Văn, Trác Dung Hòa! Hai người ra đi.

Vương Lập Văn thầm nghĩ:

“Chỉ cho một lão bà mở cửa chẳng phải quá xem thường bọn ta ư? Chẳng lẽ chúng không sợ bọn ta chế ngự lão bà rồi trốn đi hay sao?”.

Tuy nghĩ vậy nhưng hấn vẫn quay lại nói với Trác Thất:

– Mình ra chứ Trác huynh?

Hấn cố chậm bước, chờ cho Trác Thất đến gần rồi thấp giọng nói:

– Trong hoàn cảnh của chúng ta hiện giờ thì không còn tự chủ được nữa rồi, Trác huynh cố gắng nhẫn nại nhé, tuyệt đối không nên vọng động.

Trác Thất khẽ gật đầu rồi cả hai song song bước ra ngoài.

Lão bà nhìn thoáng qua Vương Lập Văn nói:

– Người là Vương Lập Văn?

Vương Lập Văn cười nhẹ nói:

– Chính là tại hạ.

Lão bà lại nhìn qua Trác Thất nói:

– Còn người là Trác Dung Hòa?

Trác Thất xẵng giọng:

– Nếu không phải Trác Dung Hòa thì là gì?

Lão bà lạnh lùng nói:

– Công chúa bọn ta đặc biệt khoan hồng với các người nên không dùng cực hình tra khảo, các người phải biết ơn người. Giờ thì đi theo ta.

Kim Nhất Phàm bật cười lớn:

– Công chúa của bọn người quên ta rồi sao? Ta có phải đi theo không?

Lão bà nhún vai:

– Khi nào công chúa cần thì sẽ cho đòi, người chờ vọng động mà toi mạng.

Kim Nhất Phàm xì một tiếng nói:

– Kim Mao Hồng này có coi cái chết ra gì? Người đừng hòng dọa nạt vô ích. Lão bà không đáp, xoay lưng bước ra.

Vương Lập Văn nói:

– Nơi đây là đâu?

Lão bà tỏ vẻ bức tức, cau mày nói:

– Cứ đi đi, lảm lời làm gì?

Vương Lập Văn gật đầu nói:

– Lão bà đã không muốn nói thì tại hạ cũng không hỏi nữa.

Hắn và Trác Thất lẳng lặng bước ra ngoài, cánh cửa sắt lại đóng âm lại như cũ.

Kim Nhất Phàm hét lớn:

– Thật là khinh người quá lắm. Chẳng lẽ chúng muốn hỏi cung từng người ư?

Hắn nhìn qua Bạch Thiếu Huy:

– Bạch huynh ơi! Chúng ta bèo nước tương phùng, Kim Nhất Phàm này chỉ muốn giới thiệu Bạch huynh với Vương công tử mà ai ngờ lại làm lụy đến Bạch huynh, thực là có lỗi lắm.

Bạch Thiếu Huy vội đáp:

– Kim huynh đừng nói vậy, chuyện này có ai muốn đâu cơ chứ.

Kim Nhất Phàm khảng khái nói:

– Nếu nàng ta tra khảo Bạch huynh thì Bạch huynh cứ nói rằng chúng ta chỉ là bình thủy tương phùng chứ không có giao tình thâm hậu chi đó. Thiết nghĩ Bạch huynh chỉ là văn nhược thư sinh, không tranh chấp với ai nên chắc bọn chúng cũng không làm khó dễ Bạch huynh đâu.

Bạch Thiếu Huy thừa cơ hội hỏi:

– Mà sự tình thế nào hả Kim huynh.

Kim Nhất Phàm lắc đầu:

– Ngu đệ cũng chưa biết ra sao nữa, Bạch huynh có hỏi cũng vô ích.

Bạch Thiếu Huy biết hắn không chịu nói, có cưỡng mấy cũng vậy nên đành thôi.

Đột nhiên Kim Nhất Phàm chồm tới, thấp giọng nói:

– Bạch huynh đừng sợ gì cả, cứ nhẫn nại một chút, chỉ trong vòng vài hôm thì sẽ có người tới giải cứu chúng ta mà thôi.

Bạch Thiếu Huy cười thâm trong bụng nhưng vẫn làm ra vẻ thất sắc, nhìn hắn gật gật đầu.

Vừa lúc đó, cánh cửa lại mở ra, lão bà lại bước vào nói:

– Bạch Thiếu Huy, đi ra.

Kim Nhất Phàm khẽ nói:

– Bạch huynh cứ đi, chúng hởi thì cứ có sao nói vậy, đừng chống đối nhé.

Bạch Thiếu Huy gật đầu nói:

– Tiểu đệ hiểu rồi.

Chàng bước tới nhìn lão bà một thoáng rồi bỗng giật mình nghĩ:

“Lão bà này chưa chắc thật sự là lão bà mà chỉ là một nữ nhân đeo mặt nạ mà thôi, chỉ có điều là không biết nữ nhân đó già hay trẻ”.

Sở dĩ chàng nghĩ vậy vì gương mặt của lão bà lạnh lùng không có một tí sinh khí nào, như là da mặt của xác chết vậy, chỉ cần tinh ý một chút thì sẽ biết đó chỉ là mặt nạ ngay.

Lão bà nhìn Bạch Thiếu Huy nói:

– Người là Bạch Thiếu Huy?

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Chính tại hạ.

Đột nhiên lão bà chụp cứng cổ tay chàng.

Bạch Thiếu Huy giật mình, nhưng chàng biết đây chỉ là phản ứng thăm dò nên vẫn để mặc cho bà lão muốn nắm sao thì nắm. Tuy nhiên qua cái nắm đó thì chàng cũng cảm thấy ngón tay của lão bà thật vô cùng mềm mại, như là cánh tay của xử nữ.

Lão bà chụp tay của Bạch Thiếu Huy rồi thì ngăm xem xét, thấy tay chàng yếu ớt vô lực thì ngạc nhiên hỏi:

– Người không biết võ công ư?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười nói:

– Tại hạ chỉ là một thư sinh yếu ớt, tất nhiên là không biết.

Lão bà à lên một tiếng, buông cổ tay chàng ra rồi bước tới đóng cửa sắt, đoạn dẫn Bạch Thiếu Huy đi luôn.

Bà hoàn toàn tin rằng Bạch Thiếu Huy chẳng biết võ công nên không cần phòng bị gì cả. Bà đi trước, chàng theo sau, những yếu huyết nơi lưng bà phơi bày lồ lộ trước mặt chàng. Khoảng cách giữa hai người chỉ chừng ba thước, nếu Bạch Thiếu Huy ra tay chế ngự lão bà thì dễ như trở bàn tay.

Bên ngoài gian thạch thất là một con đường không rộng lắm, đầu này dẫn vào cửa sắt, còn đầu kia là bậc thềm xây bằng đá.

Khi đặt chân lên bậc thềm, chợt lão bà quay đầu lại, lạnh lùng nói:

– Trước mặt phu nhân thì người phải khéo nói đấy nhé, đừng phóng túng cuồng ngạo mà có tội đấy.

Bạch Thiếu Huy hỏi:

– Phu nhân cho đòi tại hạ ư?

Lão bà cười nhẹ nói:

– Chứ người tưởng công chúa đòi người ư?

Bà luôn luôn lạnh lùng, song hiện tại lại cười một tiếng. Tiếng cười có vẻ mỉa mai, làm cho Bạch Thiếu Huy cảm thấy hơi khó chịu. Chàng hỏi tiếp:

– Phu nhân muốn gặp tại hạ có việc gì?

Lão bà nhún vai:

– Rất có thể là kén chọn rể...

Bạch Thiếu Huy cười một tiếng:

– Lão bà đùa đấy ư?

Dù biết rõ lão bà chẳng phải thực sự là một lão bà song chàng vẫn gọi như thế, để cho đối tượng không nghi ngờ mà thôi.

Lão bà hừ nhẹ:

– Ai đùa với người? Bất quá ta chỉ ước đoán vậy thôi. Nhưng biết đâu phu nhân cho đòi người đến để tặng cho một nhất kiếm.

Bạch Thiếu Huy hỏi:

– Vậy hóa ra phu nhân hung dữ lắm ư?

Lão bà lại hừ một tiếng to hơn:

– Phu nhân hỏi gì thì có sao nói vậy, còn không hỏi thì đừng bép xép nói bậy nói càn. Nhất là không nên xúc phạm đến người, bằng không thì chết đấy.

Bạch Thiếu Huy ngoan ngoãn gật đầu nói:

– Đa tạ lão bà có lòng lo cho tại hạ.

Lão bà lại dặn:

– Qua khỏi địa đạo thì người đừng nói gì hết nhé.

Đến bậc thềm cuối cùng thì lão bà dừng chân lại, lấy ra một chiếc chìa khóa rồi mở thêm một lần cửa sắt nữa.

Cánh cửa vừa mở rộng thì một vầng sáng đã lùa vào làm Bạch Thiếu Huy chói cả mắt. Chàng nhìn quanh thì nhận ra đó là một sơn cốc bằng phẳng, rộng đến mấy dặm vuông, bốn phía có vách núi bao bọc. Bì giam hãm trong thạch thất mấy ngày nên giờ đây ra đến chỗ khoáng đạt là Bạch Thiếu Huy nghe khoan khoái vô cùng.

Gần cũng như xa, đông tây nam bắc như nhau, nơi nào cũng đầy đủ các loại

hoa cả. Giữa rừng hoa đó có một tòa lầu các.

Bạch Thiếu Huy buột miệng hỏi:

– Đây là đâu mà xinh đẹp thế?

Lão bà khóa cửa xong, quay người lại cười nói:

– Đây là Bách Hoa Cốc.

Bạch Thiếu Huy tròn mắt:

– Hèn gì mà có nhiều hoa như vậy, cho dù có gọi là Vạn Hoa Cốc cũng không ngoa tí nào.

Chàng thực sự bị cảnh trí đẹp tuyệt vời trước mắt hấp dẫn mê ly, hay vờ quên hiện trạng cá chậu chim lồng? Chỉ biết chàng tỏ ra vô sự quá, thần thái phiêu phiêu, chẳng tỏ vẻ gì là lo âu sợ hãi cả.

Trái lại lão bà thì băn khoăn lo lắng thay chàng. Bà là con người đối lập mà tại sao lại lo lắng như vậy? Đáng lý ra bà phải mong muốn chàng khôn lớn chứ?

Lão bà trầm nghĩ:

“Thương hại cho hần ngây ngô chất phác làm sao! Rõ ràng là thư sinh có khác, trong cảnh thập tử nhất sinh mà cũng mơ mộng trước tình hoa của vạn vật”.

Bà nhắc nhở:

– Người đừng quên những gì ta đã căn dặn người vừa rồi nhé.

Bạch Thiếu Huy gật đầu nói:

– Đa tạ lão bà.

Lão bà chợt dậm chân, gắt:

– Gọi gì mà gọi lẩm thế?

Bạch Thiếu Huy ngạc nhiên ngẩn mặt ra. Biết mình lỡ lời nên lão bà hét to:

– Mau theo ta.

Bạch Thiếu Huy chợt nghe thấy có tiếng xì xào vang lên nơi các bụi hoa nên đoán biết rằng nhất cử nhất động của hai người đều bị theo dõi, do đó lão bà không dám nói gì với chàng nữa.

Lão bà dẫn chàng đi xuyên qua rừng hoa, một lúc sau thì tới tòa lầu các cao rộng nguy nga. Bà dừng chân, quay đầu lại nói:

– Ta vào trước thông báo, người hãy đứng yên tại đây, đừng có đi hoang. Cải lời ta thì nguy hiểm cho tính mạng đó.

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Bà cứ yên trí.

Lão bà vào trong một lúc thì trở ra, vẫy tay nói:

– Theo ta vào mau.

Bạch Thiếu Huy lập tức theo lão bà đi vào, qua khỏi vụng cửa ngoài là đến một gian khách sảnh trang trí cực kì trang nhã.

Có bóng một vị phu nhân đang ngồi sau một chiếc rèm mỏng buông phủ, Bạch Thiếu Huy đoán người đó là vị phu nhân mà lão bà đã đề cập trước đó. Bên cạnh bức rèm là một thiếu nữ áo xanh nhan sắc vô cùng diễm lệ.

Bạch Thiếu Huy trông thấy nàng thì suýt nữa kêu to lên một tiếng. Nàng ta chính là Tường Vân, danh kỹ Nghinh Xuân Các mà tiếng tăm đã lừng lẫy đất Thành Đô, nàng đã trút bỏ lớp trang phục huy hoàng ngày nào, chỉ mặc chiếc áo xanh đơn giản mà thôi.

Nàng đứng đó xuôi tay, thẳng người, cung cung kính kính, không nhìn chàng lấy một thoáng.

Bạch Thiếu Huy cố che dấu tinh quang cho bớt sáng rực để chứng tỏ mình chỉ là một thư sinh thật sự, từ từ bước tới, cũng vờ như không trông thấy Tường Vân.

Lão bà quát lên:

– Đã đến trước mặt phu nhân sao còn chưa làm lễ bái kiến?

Bạch Thiếu Huy hoang mang vô cùng, tuy nhiên chàng cũng hiểu rằng đã vào đây thì phải “Tùy Ngộ Nhi An” nên ngoan ngoãn vòng tay cung kính thốt:

– Tại hạ là Bạch Thiếu Huy xin bái kiến phu nhân.

Bên trong bức màn, phu nhân lạnh lùng nói:

– Người là Bạch Thiếu Huy?

Âm thanh vang lên như thép nghiêng vào nhau, ken két nghe rợn người.

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Chính tặc sĩ.

Chàng thâm nghĩ:

– Bà này cuồng ngạo thật, ta phải hết sức đề cao cảnh giác.

Nghĩ đoạn chàng nghiêng mình nói:

– Chẳng hay phu nhân cho đòi tại hạ có điều chi chỉ giáo?

Giọng nói của chàng thản nhiên như không hề nghĩ rằng sẽ có sự rắc rối xảy ra.

o O o